

Arrest

nr. 209 015 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 november 2015 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 25 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 28 oktober 2015 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 13 juni 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,8 jaar was met een standaarddeviatie van 1,6 jaar.

1.3. Op 28 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 28 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 25/11/2015

Overdracht CGVS: 06/07/2016

U werd een eerste keer gehoord op het Commissariaat-generaal op 13/10/2017, van 13u57 tot 18u15. Uw advocaat meester Lys G., loco-meester Lys M. was gedurende het hele gehoor aanwezig. U werd een tweede keer gehoord op het Commissariaat-generaal op 22/01/2018 van 14u05 tot 17u42. Uw advocaat meester Lys, M. was gedurende het hele gehoor aanwezig. Daarbij werd u telkens bijgestaan door een tolk Pashtu-Nederlands.

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Taterkhel (district Tagab, provincie Kapisa) de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtu van origine te zijn.

Uw vader was actief als dorpschoofd. U woonde samen met uw ouders, twee jongere broers en vier zussen. Eén zus woonde samen met haar echtgenoot in Kabul.

Uw drie oudere broers kwamen slechts sporadisch naar huis gezien zij werkten voor de overheid. Uw oudste broer S. werkte als officier voor het Afghaanse leger. Hij was gestationeerd in de provincie Helmand. Hij werd tijdens zijn werk op 24/02/1393 (14 mei 2014) gedood door een berrmbom, gezien hij eerdere waarschuwingen van de Taliban om zijn job bij het leger op te geven niet serieus had genomen. Uw broer G. werkt ook voor het Afghaanse leger, meer bepaald bij de 'Khata Khas' (special forces van het leger). Hij werkte in verschillende provincies in het land. Uw broer A. was werkzaam bij de Arbaki (lokale politie). Hij was gestationeerd in een checkpoint in Jowlbar, in uw eigen district.

Omwille van het werk van uw oudere broers kreeg u problemen met de Taliban en werd u enkele keren opgesloten in de gevangenis van de Taliban in het drop Bedraw. Enkele maanden na het overlijden van S. werd uw vader doodgeschoten door de Taliban toen hij op weg was van het districtscentrum naar zijn woonplaats. Uw vader werd er door de Taliban van beschuldigd spion voor de overheid te zijn.

Enige tijd voor uw vertrek uit het land kwam u terecht in een vechtpartij waarbij u de zoon van een lid van de Taliban verwondde met een steen. Uit vrees om vervolgd te worden door de Taliban ging u naar het huis van uw oom in het subdorp Safyran, te Tatarikhel. Daar verbleef u 2 à 3 dagen, waarna uw oom u aanraadde naar de checkpoint van de Afghaanse lokale politie in Taterkhel te gaan, gezien u daar veiliger zou zijn. Die checkpoint werd onder meer bemand door uw neef F., commandant bij de Arbaki (lokale pro-overheidsmilitie). Na ongeveer 2 à 3 dagen werd deze checkpoint aangevallen door de Taliban, waarbij uw neef F. omkwam. Dit gebeurde op 20/05/1393 (11 augustus 2014). Na dit incident bent u vermomd als vrouw, gekleed in een boerka, met de auto vertrokken naar Tamir, het districtscentrum van Tagab, met behulp van uw moeder en uw tante. Zo geraakte u ongemerkt in Tamir Bazaar vanwaar uw reis naar Europa verder werd geregeld.

U vertrok uit uw dorp op 20/05/1393 (11/08/2014). U reisde via Tamir naar Kabul, Kandahar, Helmand en verliet Afghanistan via Nimroz. Via Iran en Turkije reisde u naar Europa. Op 10 november 2015 kwam u aan in België. U diende uw asielaanvraag in op 25 november 2015.

Na uw vertrek uit Afghanistan werd u door uw familie op de hoogte gebracht van het overlijden van uw broer A., werkzaam bij de Arbaki. Hij werd vermoord door de Taliban op 10/09/1394 (1 december 2015).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen taskara, de taskara van uw vader en moeder, enkele certificaten van uw broer G. bij het leger, een aanbevelingsbrief van een Amerikaanse militair ten behoeve van uw broer G., enkele foto's waarop u te zien bent, foto's van uw broer G., foto's van uw broer S., foto's van uw broer A., een foto van uw vader, een foto van het dode lichaam van uw neef en de enveloppe waarmee de documenten verstuurd werden.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de Taliban.

U denkt dat de Taliban u zal doden gezien zij uw twee broers en vader reeds hebben gedood wegens banden met de overheid. Bovendien had u gevochten met de zoon van lid van de Taliban, waardoor u ook zou worden geviséerd.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het aannemelijk acht dat verschillende van uw familieleden werkzaam zijn (geweest) voor de Afghaanse autoriteiten.

Het CGVS meent echter dat uw asielrelaas op verschillende andere punten niet geloofwaardig is.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de Taliban niet geloofwaardig.

Er konden immers verschillende manifeste tegenstrijdigheden en inconsistenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS (I, II).

In uw verklaringen bij de DVZ beweerde u dat uw eigen problemen ongeveer een maand voor vertrek begonnen. U werd een maand voor uw vertrek gevangengenomen door de Taliban, waarna u ongeveer 5 à 6 dagen werd vastgehouden. U zei dat een vechtpartij met kinderen van de Taliban de reden voor dit probleem was geweest (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw problemen, de vechtpartij met de kinderen van de Taliban en uw arrestatie, ongeveer '5 à 6 dagen voor uw vertrek' plaatsvonden, waarna u ongeveer 12 dagen werd vastgehouden door de Taliban (CGVS II, p.20-21). Uw verklaringen bleken dus niet enkel tegenstrijdig over wanneer uw problemen precies waren begonnen, maar ook over de duur van uw detentie. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de Taliban u verschillende keren had meegenomen naar de gevangenis. U verklaarde dat dit zelfs 30 à 40 keer zou zijn gebeurd. Vervolgens weet u uw eerstgenoemde verklaring mogelijks aan een misverstand (CGVS II, p.22). Deze uitleg is echter niet afdoende. Uw verklaringen bij de DVZ kunnen bezwaarlijk aan een misverstand of foute vertaling van de tolk worden toegeschreven, gezien de schriftelijke weerslag hiervan in de CGVS vragenlijst niet voor interpretatie vatbaar is. Er staat immers expliciet vermeld dat uw problemen enerzijds ongeveer een maand voor vertrek begonnen en dat u ongeveer 5 à 6 dagen werd gevangengenomen door de Taliban. Het is niet aannemelijk dat de tolk dit zo zou vertalen of de ambtenaar bij DVZ dit zo zou noteren indien u dit niet zou hebben gezegd (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Daarenboven werden uw verklaringen na afloop van het interview voorgelezen en verklaarde u zich hiermee akkoord.

In uw verklaringen bij het CGVS beweerde u bovendien dat u verschillende keren werd vastgehouden door de Taliban terwijl u bij de DVZ slechts van één opsluiting spreekt (CGVS II, p.21; CGVS vragenlijst, nr.3.5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het gehoor bij de DVZ slechts van korte duur was wegens tijdsgebrek (CGVS II, p.22). Deze verklaring biedt geen verschoning voor genoemde inconsistentie. Indien u werkelijk verschillende keren werd vastgehouden door de Taliban, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hiervan melding zou hebben gemaakt tijdens het invullen van de CGVS vragenlijst bij de DVZ.

Over de dood van commandant F. lid van de Afghaanse lokale politie, vermeldde u helemaal niets bij de DVZ, hoewel dit incident volgens uw verklaringen bij het CGVS eigenlijk de concrete aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan betekende. Tijdens uw beide gehoren bij het CGVS verklaarde u bovendien dat commandant F. de neef van uw vader was. Na diens overlijden op 20/05/1393 (11/08/2014) verliet u uw geboortedorp (CGVS I, p.26; CGVS II, p.20). Hiermee geconfronteerd verschool u zich opnieuw achter het feit dat u bij de DVZ onvoldoende tijd werd geboden hier iets over te vermelden (CGVS II, p.22). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien deze gebeurtenis effectief de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land zou zijn geweest, u dit spontaan zou hebben aangegeven op het moment waarop u werd gevraagd toelichting te geven over de redenen van uw asielaanvraag, quod non in casu. Deze vaststelling raakt aan de kern van uw asielrelaas, gezien het gaat om een cruciaal element van uw geschetst probleem. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u niets vermeldde over het overlijden van de neef van uw vader bij de DVZ.

Bovendien is gebleken dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verschillende manifeste inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS.

Wat betreft de periode in de aanloop naar de dood van uw broer S., verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u samen met S. was opgepakt – een arrestatie door de Taliban waarover uw merkwaardig genoeg helemaal niet had gesproken bij de DVZ.

U zou dan ook 3 à 4 dagen zijn gevangen genomen door de Taliban (CGVS I, p.23). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u opeens dat u dezelfde dag nog werd vrijgelaten dichtbij de moskee van Sinzei (CGVS II, p.8). Geconfronteerd met bovengenoemde inconsistentie verklaarde u dat ze u verschillende keren hadden opgepakt en dat het misschien om een andere keer kon gaan. De Taliban zouden u die dag hebben vrijgelaten gezien u gewond was (CGVS II, p.23). Echter gezien u tijdens dat incident samen met uw broer was en gezien dit incident ook de aanleiding vormde van de moord op uw broer, is het niet aannemelijk dat u zich vergist en opeens niet meer weet of het nu om dat incident of om een andere keer gaat.

Verder bleken uw verklaringen over de problemen van uw vader tegenstrijdig met een document dat u zelf voorlegde. U verklaarde echter dat uw vader reeds gestorven was in 2014, toen hij werd neergeschoten door de Taliban op weg naar het districtscentrum (CGVS I, p.7; CGVS II, p.3). Uit de aanbevelingsbrief ten behoeve van uw broer G., geschreven door J.N., een Amerikaans medisch adviseur bij de speciale eenheden van het Afghaanse leger, ter ondersteuning van een mogelijke toekomstige visumaanvraag van uw broer voor de VSA als lid van een Afghaanse speciale eenheid die met de Amerikanen heeft samengewerkt (gedateerd op 11/07/2015), blijkt echter dat uw vader nog zou leven. In deze brief wordt enkel gewag gemaakt van de dood van één broer van G.. Wat betreft de vader van G., uw eigen vader dus, wordt enkel vermeld dat de ouders van G. 'constant belaagd worden door de Taliban' om de verblijfplaats van G. te weten te komen. Er wordt helemaal géén melding gemaakt van het feit dat uw vader een jaar voor het opstellen van deze brief zou zijn gedood door de Taliban. Toen u om verduidelijking werd gevraagd, gezien de discrepantie tussen uw verklaringen en de inhoud van deze brief die na het overlijden van uw vader ten behoeve van uw broer werd opgesteld door een Amerikaanse militair, beweerde u het volgende: 'Ja, misschien heeft mijn broer de uitleg tegen de Amerikanen anders verteld om de procedure sneller te laten verlopen. Anders dan het effectief is gebeurd.' (CGVS II, p.22). Deze verklaring houdt geen steek. Indien uw vader effectief om het leven zou zijn gekomen bij een aanslag van de Taliban, zou dit net een versterkend element geweest zijn in de procedure met het oog op verkrijgen van een Amerikaans visum. Er kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat uw broer de aanslag op zijn eigen vader door de Taliban, wat toch een impact heeft op de vrees die uw broer zelf zou kennen, moedwillig zou hebben verzwegen in het gesprek met de Amerikaanse militair die deze brief heeft opgesteld. Het CGVS stelt vast dat bovengenoemde inconsistentie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, in het bijzonder de beweerde moord op uw vader, verder ondergraaft.

Op basis van de inhoud van deze brief kan eveneens ernstig worden getwijfeld aan uw verhaal over de dood van uw broer A., die volgens uw verklaringen op 1 december 2015 om het leven kwam in Tagab tijdens het vervullen van zijn job als lid van de Afghaanse lokale politie (CGVS I, p. 4). In deze brief, gedateerd op 1 juli 2015, wordt immers vermeld dat uw broer G. 'uit veiligheidsredenen zijn overgebleven zus en twee broers bij zich in Kabul heeft gehaald om bij hem te wonen'. Gezien u en A. na het overlijden van S. de enige overgebleven broers van G. waren, zou betekenen dat uw broer G. jullie beiden naar Kabul haalde om bij hem te komen wonen. Dit is bijzonder opmerkelijk, gezien u verklaarde dat uzelf en uw broer A. steeds in Tagab bleven wonen: uzelf tot op het moment van uw beweerde vertrek uit uw regio en uw broer A. tot op het moment van zijn beweerde overlijden in Tagab. Deze vaststelling zet zowel de geloofwaardigheid van uw verhaal over de dood van A. als uw eigen beweerde recente herkomst voor uw vertrek uit Afghanistan (cf. infra) op de helling.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas over de concrete problemen die uzelf, uw vader en uw broer A. gekend zouden hebben met de Taliban.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan omwille van de door u aangehaalde feiten een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische vreemdelingenwet. Een eventuele vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade voortvloeiend uit uw profiel als familielid van personen die aan de Afghaanse overheid zijn gelieerd, wordt verderop in deze beslissing besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft, dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de provincies Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Panshir en Samangan, bepaalde delen van Herat, Jawzjan, Parwan, Kapisa, Takhar en Jalalabad geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, II, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde persoonlijke profiel en uw verklaringen over uw netwerk en uw recent verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een

streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek uit uw regio van herkomst en de duur van uw reis van Afghanistan naar Europa. Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde u dat u na de dood van commandant F. op 20/05/1393 (11 augustus 2014) bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS I, p.26). U zou nog dezelfde dag zijn vertrokken uit uw regio van herkomst, waarna u meteen via Kabul, Kandahar en Helmand zijn doorgereisd naar de provincie Nimroz. Via Iran en Turkije zou u vervolgens naar Europa zijn gereisd, waar u op 10 november 2015 zou zijn aangekomen. Dit betekent dat u langer dan een jaar onderweg zou zijn geweest van Afghanistan naar België. Echter, in uw initiële verklaringen bij de DVZ beweerde u pas 1,5 à 2 maanden voor aankomst in België uit Afghanistan te zijn vertrokken (DVZ verklaring, nr.37). Hiermee geconfronteerd, ontkende u formeel dergelijke verklaringen te hebben afgelegd bij de DVZ en weet u dit aan een misverstand. U verklaarde dat het alleen al 1,5 à 2 maanden duurde om van Afghanistan naar Iran te reizen (CGVS I, p.27) en dat uw reis van Afghanistan van Europa dus veel langer zou hebben geduurd. Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS bleef u volhouden dat u in de 5e of 6e maand van 1393 uit Afghanistan was vertrokken en dat u dus meer dan een jaar onderweg was vanaf het moment dat u uit uw regio van herkomst vertrok tot in België (CGVS II, p. 23). De uitleg dat de tegenstrijdigheid op een misverstand zou berusten, is niet afdoende, gezien uit de ingevulde vragenlijst van DVZ duidelijk blijkt dat er werd gevraagd naar het moment van vertrek uit Afghanistan. Ook uw reisweg vanuit uw regio van herkomst tot op het moment van aankomst in België werd bij de DVZ samen met u gedetailleerd overlopen en op het verslag van het gesprek genoteerd door de bevoegde ambtenaar (DVZ verklaring, nr.37). Uw verklaring dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou kunnen zijn aan een louter misverstand, kan dus bezwaarlijk worden aanvaard. De vaststelling dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek uit uw regio van herkomst en de duur van uw reis van Afghanistan naar Europa doet vermoeden dat u doelbewust informatie over het moment van uw vertrek uit uw regio van herkomst en eventuele verblijfplaatsen in of buiten Afghanistan nadien verborgen probeert te houden voor de Belgische asielinstanties.

Aansluitend kan worden opgemerkt dat u eveneens ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de door u gevolgde reisroute. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS geeft u enkel aan dat u via Tamir naar Kabul hebt gereisd en Afghanistan heeft verlaten via Nimroz (CGVS I, p. 26-27). Wanneer u gevraagd werd naar welke steden/provincies u passeerde tussen Kabul en het verlaten van Afghanistan, reageerde u dat u onderweg voorbijkwam langs woestijn en huizen maar dat u de plekken niet kende. Toen u dezelfde vraag nogmaals werd gesteld, verklaarde u dat u niet meer wist langs welke steden u had gereisd (CGVS I, p.26-27). Indien u reist met de bus en onderweg meerdere tussenstops maakt, kan enigszins verwacht worden dat u enkele plaatsnamen kan opnoemen. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd u opnieuw gevraagd naar uw reisweg van Afghanistan naar België. Opeens verklaarde u te zijn gereisd vanuit Kabul langs Helmand en Kandahar om Afghanistan vervolgens te verlaten via Nimroz (CGVS II, p.4). Het feit dat u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS opeens enkele Afghaanse provincies kan benoemen, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over afgelegde reisweg. Dit gegeven is een bijkomende bevestiging dat uw verklaringen over de manier waarop u Afghanistan verlaten heeft, niet geloofwaardig zijn. Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat u geen zicht geeft op uw verblijfplaats voor uw beweerde vertrek, de gebruikte reisroute en bijgevolg ook over de benodigde financiële middelen om de reis vanuit uw vertrekplaats naar België te bekostigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de aanbevelingsbrief die u voorlegde, opgesteld door een militair van het Amerikaanse leger ter ondersteuning van een eventuele visumaanvraag van uw broer voor de VSA in een programma voor Afghanen die met de Amerikanen hebben samengewerkt, ernstige indicaties bevat dat u en andere leden uw familie reeds eerder uit uw regio van herkomst zijn vertrokken. In deze brief, gedateerd op 1 juli 2015, wordt immers vermeld dat uw broer G. 'uit veiligheidsredenen zijn overgebleven zus en twee broers bij zich in Kabul heeft gehaald om bij hem te wonen'. Toen u hiermee werd geconfronteerd, reageerde u als volgt: 'Ik heb Kabul nooit met mijn ogen gezien. Hij [G.] was wel aan het werk in Kabul. Hij was daar wel en [had dit] gewoon zo verklaard om procedure te versnellen.' (CGVS II, p.22). Toen u vervolgens nogmaals de kans werd gegeven zich uit te spreken over waar u dan wel al die tijd had verbleven in Afghanistan, herhaalde u enkel dat u tot het einde heeft verbleven in Tagab (CGVS II, p.23).

Het CGVS meent dat de inhoud van deze brief, waaruit blijkt dat uw broer verklaard heeft tegen een Amerikaanse militair dat hij zijn familie naar Kabul liet overkomen, gekoppeld aan uw eigen ongeloofwaardige verklaringen betreffende het moment van vertrek uit uw regio, een bijkomende aanwijzing is dat u elders in het land, mogelijk in Kabul, hebt verbleven voor uw vertrek uit Afghanistan

en uw komst naar België. In dit verband kan wel nog worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u een zus heeft die in Kabul woont samen met haar echtgenoot (CGVS I, p. 18), wat het vermoeden van bestaan van een netwerk én een mogelijk verblijf in Kabul nog versterkt.

Het vermoeden dat u eerder uit uw regio van herkomst bent vertrokken dan u beweert en dat u voor uw vertrek uit Afghanistan elders hebt verbleven dan in uw oorspronkelijke regio van herkomst vindt verder steun in enkele opmerkelijke vaststellingen betreffende uw verklaringen over recente incidenten die plaatsvonden in het district Tagab. Tijdens beide gehoren bij het CGVS koppelde u uw vertrek uit het district Tagab immers uitdrukkelijk aan een aanval van de Taliban op de checkpoint in Tatarkhel en de dood van commandant F., de neef van uw vader, die werkte voor de Arbaki in Taterkhel. U verklaarde dat hij omkwam op 11 augustus 2014 na een aanval door de Taliban. U zou nog dezelfde dag uit uw regio van herkomst zijn vertrokken (CGVS I, p.26; CGVS II, p.20). Uit informatie waar het CGVS over beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt inderdaad dat commandant F. in die periode om het leven is gekomen. Wanneer u gevraagd wordt naar incidenten die plaatsvonden voor uw vertrek uit Afghanistan, haalt u echter verschillende incidenten aan die plaatsvonden ná de dood van F. op 11 augustus 2014. Zo slaagde u er tijdens het gehoor bij het CGVS in om informatie te geven over de dood van Talibancommandant Maulvi Abdul Aziz (CGVS I, p.33-34). Echter uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Maulvi Abdul Aziz pas eind december 2014 om het leven kwam. Vervolgens vertelt u over een incident waarbij Talibancommandant Maulvi Shafaq is omgekomen (CGVS I, p.33-34). U verklaart dat hij omgekomen is in een droneaanval terwijl hij met de auto onderweg was van Seypadar naar Pasha Garay. Ook die informatie is correct hetzij Maulvi Shafaq pas overleden is in januari 2015. Toen u in uw eerste gehoor bij het CGVS gevraagd werd waarom u incidenten aanhaalde die plaatsvonden na uw beweerde vertrek uit Afghanistan, reageerde u als volgt: 'Ik was nog daar toen hij gestorven is.' (CGVS I, p.34). U bleef dus beweren dat u nog in het district Tagab was toen deze Talibancommandanten omkwamen eind 2014 en begin 2015. Tegelijkertijd bleef u echter volhouden dat u uit de regio vertrokken bent op dezelfde dag als de dood van commandant F. in augustus 2014. Deze verklaringen zijn manifest onverenigbaar. Hieruit blijkt nogmaals dat uw verklaringen over uw moment van vertrek uit het district Tagab in de provincie Kapisa niet geloofwaardig zijn.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u manifest ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd. Bij aankomst in België verklaarde aan DVZ de leeftijd van 15 jaar te hebben. Echter na leeftijdsonderzoek is gebleken dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden gesteld dat u 20 jaar was op moment van binnenkomst in België (met een standaardafwijking van 1,60 jaar). Hoewel het aannemelijk kan zijn dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun precieze geboortedatum, is het gezien het grote verschil tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd (5 jaar!) niet aannemelijk te noemen dat u zich dermate zou vergissen. Daaruit kan geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden over uw leeftijd, wat de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aantast. Verder beweerde u in uw verklaringen bij DVZ (verklaring DVZ nr.11) alsook uw gehoor bij het CGVS (CGVS I, p.28) gedwongen te zijn gestopt met lager onderwijs in de 6e graad van het lager onderwijs wegens uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u gelogen heeft over uw leeftijd bij aankomst in België, wekt het vermoeden dat u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan dus langer school hebt gelopen dan de 6e graad. Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat u geen zicht geeft op belangrijke elementen van uw profiel, zijnde uw leeftijd en uw scholingsgraad.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw profiel en uw recente verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel, uw sociaal netwerk en uw werkelijke verblijfplaatsen in Afghanistan. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging.

Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Uw taskara en de taskara van uw ouders bevestigen enkel uw identiteit en herkomst uit Taterkhel, district Tagab, provincie Kapisa wat in deze beslissing niet wordt beslist. Wat betreft de documenten en foto's van uw broers en vader, kan opgemerkt worden dat het CGVS het profiel en het werk van uw broers en vader voor de autoriteiten niet in vraag stelt. De aanbevelingsbrief gericht aan uw broer G., versterkt zoals eerder besproken het vermoeden dat u over een netwerk beschikt buiten uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Daarin wordt immers duidelijk vermeld dat uw broer voorziet in het verblijf van uw zus en twee broers, zijnde uzelf en A., in Kabul.

Hoewel het CGVS het aannemelijk acht dat verschillende van uw familieleden werkzaam zijn (geweest) voor de Afghaanse autoriteiten, betekent dit niet automatisch dat er in geval van terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan. Het risico dat familieleden van personen die geassocieerd worden met de Afghaanse autoriteiten lopen om geïdoleerd te worden door leden van gewapende oppositiegroepen verschilt immers van regio tot regio en is ook afhankelijk van de specifieke context waarin een persoon verkeert. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de reikwijdte van gewapende oppositiegroepen zoals de Taliban en de vrijheid om te opereren in steden zoals Kabul minder groot is dan in regio's die door deze groepen worden gecontroleerd of waar ze een sterke aanwezigheid hebben. Het loutere feit dat enkele van uw familieleden werkzaam zijn (geweest) bij de Afghaanse autoriteiten, in relatief lage posities, kan op zich dus niet volstaan om in uw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit risico moet in concreto worden aangetoond, aan de hand van geloofwaardige verklaringen van de asielzoeker of andere concrete elementen in een geloofwaardig geschetste context. Gezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw recente verblijf in Afghanistan, laat u het CGVS niet toe om een eventuele vrees in uw hoofde op een correcte manier in te schatten.

De foto van uw neef kan de beoordeling van uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Uit deze foto blijkt geenszins dat de afgebeelde persoon uw familielid zou zijn of dat deze persoon omwille van zijn werk gedood zou zijn door de Taliban. Tenslotte toont de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd, enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

- Artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

- De beoordelingsfout

- De algemene zorgvuldigheidsplicht".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in asielzaken en het voordeel van de twijfel.

Hij gaat vervolgens in op zijn profiel als familielid van personen die voor de Afghaanse autoriteiten werkzaam zijn. Hij meent dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is in zijn motivering door eerst te stellen dat het profiel van zijn familieleden niet aannemelijk is, om vervolgens te stellen dat dit profiel niet wordt betwist. Verzoeker wijst erop dat hij middels zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten aannemelijk maakt dat twee van zijn broers voor het Afghaanse nationale leger werkten, dat één broer voor de lokale politie werkte en dat zijn vader een lokale stamleider was.

Hij stelt dat hij als familielid van deze profielen behoort tot een risicogroep, hetgeen blijkt uit de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016 en het "Country of Origin Information report: Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict" van EASO van december 2017.

Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout maakt door te stellen dat verzoekers profiel geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming, nu zijn profiel niet ter betwisting staat en personen met dergelijk profiel het voorwerp zijn van gericht geweld. Hij meent dat verder dat *"Het risico op vervolging moet ook onderzocht worden aan het licht van dit profiel die als een geheel moet worden gezien: zelfs als de elementen van dit profiel afzonderlijk niet voldoende aantonen dat het risico op vervolging aannemelijk is moet de accumulatie van deze kenmerken ook cumulatief onderzocht worden om de gegrondheid van de vrees van verzoeker te onderzoeken."*

Verzoeker gaat vervolgens in op de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten (punt III.2.3.). Hij voert aan dat uit zijn verklaringen bij aanvang van de procedure blijkt dat hij vijf broers heeft. De commissaris-generaal maakt aldus een beoordelingsfout door te stellen dat de enige overlevende broers zijn broer G., verzoeker en zijn andere broer A. zijn.

Wat betreft de consistentie van zijn verklaringen over het begin van zijn problemen, het aantal opsluitingen en de duur hiervan en de aanleiding voor zijn vertrekt, benadrukt verzoeker dat zijn familie gedurende lange tijd het doelwit is van vervolgingen door de taliban. Hij heeft aldus een continuüm van problemen gekend, waardoor het moeilijk is om aan te duiden wanneer verzoekers problemen begonnen. Hij wijst erop dat de (cumulatie van de) verschillende door hem aangehaalde problemen en incidenten met de taliban de aanleiding vormden voor zijn vertrek.

Verzoeker wijst er verder op dat hij verschillende keren werd opgesloten door de taliban, hetgeen niet onaannemelijk is gelet op zijn profiel, en er aldus misverstanden kunnen ontstaan over de duur van deze opsluitingen. Hij voert vervolgens aan dat hij niet ondervraagd werd over deze verschillende opsluitingen, hoewel dit vervolgingen betreft die aanleiding kunnen geven voor de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal hierdoor zijn samenwerkingsplicht schendt.

Verzoeker wijst er verder op dat de doelgerichte aanslag op zijn broer S. in de bestreden beslissing niet wordt betwist, dat de moord op zijn broer A. wordt betwist maar dat de motivering hieromtrent een beoordelingsfout inhoudt (zie *supra*) en dat de werkzaamheden van zijn broer bij de Khata Khas niet worden betwist.

Wat betreft verzoekers vertrekdatum uit zijn regio van herkomst en zijn reisroute, erkent verzoeker dat hij moeilijkheden heeft met de datums en chronologie van zijn relaas. Hij volhardt echter dat hij nog in zijn regio was in december 2014 en januari 2015 en dat hij nooit in Kabul woonde. Hij benadrukt andermaal dat hij weinig informatie heeft over zijn reisroute, maar meent dat de twijfels hieromtrent niet doorslaggevend mogen zijn voor de beoordeling van zijn algehele geloofwaardigheid. Hij merkt op dat zijn verklaringen over zijn regio van herkomst niet worden betwist en dat de motivering in de bestreden beslissing dat hij op de hoogte is van incidenten in zijn regio die dateren na zijn beweerde vertrek een indicatie vormen dat hij later uit zijn regio vertrokken is. Dit staakt zijn bewering dat hij niet in Kabul heeft gewoond.

Verzoeker meent verder dat het aannemelijk is dat hij zijn leeftijd niet kent. Hij voert aan dat het leeftijdsonderzoek geen wetenschappelijke zekerheid kan bieden over het feit dat verzoeker 20,8 jaar was bij zijn aankomst in België, maar dat er een standaarddeviatie van 1,6 jaar bestaat. Het verschil tussen zijn werkelijke leeftijd en de leeftijd die hij opgaf in het kader van zijn procedure tot verzoek om internationale bescherming mogelijk dus ook 2 of 3 jaren betreffen in plaats van 5 jaar.

Hij wijst er verder op dat uit informatie van de Nationale Raad van de Orde der Artsen (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat meerdere kanttekeningen worden geplaatst bij de betrouwbaarheid van dergelijk leeftijdsonderzoek, zodat *"Wanneer het CGVS stelt dat verzoeker ongeveer 20 jaar oud zou zijn geweest bij aankomst in België gaat hij er vanuit dat de meest waarschijnlijke leeftijd de schatting van 20 jaar. Aangezien het gebrek aan betrouwbaarheid van deze schatting, mag het CGVS deze schatting gebruiken om te besluiten dat verzoekende partij geen duidelijkheid schept over zijn profiel. Conform het advies van de Raad van Geneesheren moet twijfel altijd uitvallen in het voordeel van de persoon. De geschatte leeftijd zou dus op zijn minst 18,4 jaar zijn. Een standaarddeviatie is geen aanwijzing van een waarschijnlijke leeftijd, en ook gemiddelde leeftijd maar een interval van onzekerheid."*

Verzoeker benadrukt dat hij bij zijn aankomst in België zijn geboortedatum niet kende, enkel zijn leeftijd en meent dat het algemeen geweten is dat er in Afghanistan minder belang wordt gehecht aan leeftijd en geboortedatums. Hij citeert uit informatie hierover en besluit dat men uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek niet kan afleiden dat verzoeker de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden.

Verzoeker voert aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet op basis van de veiligheidssituatie in het district Taqab van de provincie Kapisa, nu verzoeker zijn recente herkomst uit de regio aannemelijk maakt.

Hij werpt bovendien op dat: *"In ieder geval volstaat het niet om te besluiten dat verzoeker geen zicht geeft op zijn situatie om te besluiten dat er geen bescherming toegekend moet worden. Indien, zoals in casu, aan de nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld vormt eventuele onduidelijkheid over de verblijfssituatie en mogelijke status elders geen beletsel om Afghanistan als land van herkomst in aanmerking te nemen en de nood aan bescherming van verzoekende partij ten aanzien van dit land te onderzoeken en een interne vluchtalternatief aan te duiden."* Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van de Raad (RvV 20 november 2017, nr. 195 228) en benadrukt dat hij omwille van zijn profiel een verhoogd risico vertoont, ongeacht het feit dat de veiligheidssituatie in de verschillende regio's van Afghanistan verschilt. Het is immers niet betwist dat er in Afghanistan een gewapend conflict heerst waardoor er in elke regio willekeurig geweld plaatsvindt.

Verzoeker stelt bovendien dat hij niet over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Na een korte theoretische toelichting hierover, gaat hij in op de actuele veiligheidssituatie in Kabul. Hij verwijst hierbij naar een arrest van 9 maart 2018 van het Cour nationale du droit d'asile van Frankrijk waar subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan een verzoeker om internationale bescherming uit Kabul. Hij stelt dat deze rechtspraak gebaseerd is op het *"Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation"* van EASO van december 2017 (verzoekschrift, stuk 5) en citeert uit deze informatie over de veiligheidssituatie in Kabul. Hij verwijst bovendien naar recentere informatie (verzoekschrift, stukken 6-11) over de veiligheidssituatie in Kabul.

Hij voert verder aan dat een intern vestigingsalternatief in Kabul in zijn hoofde niet redelijk is omwille van de veiligheidssituatie en omdat hij geen ondersteuning kan krijgen van de mannelijke familie van de echtgenoot van zijn zus die in Kabul woont. Bovendien woont zijn zus er met de familie van haar echtgenoot in een huis van klei, waardoor verzoeker zich niet duurzaam in Kabul kan vestigen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport *"Testen voor leeftijdsbepaling bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen"* van de Nationale Raad van de Orde der Artsen van 20 februari 2010 (stuk 3);
- arrest nr. 17045561 van Cour nationale du droit d'asile van 9 maart 2018 (stuk 4);
- het *"Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation"* van EASO van december 2017 (stuk 5);
- het rapport *"Afghanistan: Protection of civilians in armed conflict annual report 2017"* van UNAMA (stuk 6);
- het rapport *"Forced back to danger: asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan"* van Amnesty International (stuk 7);
- een *"Timeline of incidents in Kabul since January 2017"* (stuk 8);
- het artikel *"Kabul under siege while America's longest war rages on"* van Lara Logan (stuk 9);
- het artikel *"Reflections from Afghanistan"* van CBS News (stuk 10);
- het artikel *"Scores killed in Isis bombing of Kabul news agency and Shia centre"* van Emma Graham-Harrison en Haroon Janjua van 28 december 2017 (stuk 11a);
- het artikel *"Kabul protest hit by deadly bomb attack"* van Agence France-Presse in Kabul van 4 januari 2018 (stuk 11b);
- het artikel *"We have no security": Kabul reels from deadly ambulance bombing"* van Reuters in Kabul van 28 januari 2018 (stuk 11c);
- het artikel *"New wave of Afghans seek a way out as fear grips Kabul"* van Emma Graham-Harrison van 3 februari 2018 (stuk 11d);
- het artikel *"Unspeakable numbers: 10 000 civilians killed or injured in Afghanistan in 2017"* van Haroon Janjua van 16 februari 2018 (stuk 11e).

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken.

Verzoeker voert, ter minimalisering van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het moment waarop zijn problemen met de taliban begonnen, aan dat hij en zijn familie jarenlang vervolgd werden en een continuüm van problemen hebben gekend, waardoor hij niet weet wanneer deze juist begonnen. De Raad is echter van oordeel dat van verzoeker, die verklaart vervolgd te worden door de taliban en daarom in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Aldus is het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zijn problemen met de taliban enigszins in de tijd kan situeren, minstens dat hij hierover coherente verklaringen kan afleggen. Verzoekers beweringen dat hij meerdere problemen kende met de taliban die hem ertoe brachten Afghanistan te verlaten, kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Gelet op bovenstaande overwegingen is het evenmin onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij coherente en correcte verklaringen aflegt over het aantal keren dat hij werd opgesloten door de taliban en de tijdsduur van deze opsluitingen, zelfs wanneer verzoeker verschillende malen door de taliban zou gearresteerd zijn geweest. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval. Verzoeker voert aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende ondervraagd werd over deze opsluitingen, maar gaat eraan voorbij dat zijn inconsistente verklaringen over het aantal opsluitingen en de tijdsduur ervan de geloofwaardigheid hiervan reeds ondermijnen. Verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig, nu uit het bovenstaande blijkt dat de commissaris-generaal de ingeroepen vervolging door de taliban terecht als ongeloofwaardig van de hand heeft gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Verzoeker kan nog gevolgd worden dat de dood van zijn broer A. niet louter op basis van de door hem neergelegde aanbevelingsbrief in het kader van de visumaanvraag van zijn broer G. kan worden betwist, doch dit betreft een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker zijn persoonlijk vrees voor vervolging door de taliban omwille van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt. Deze vaststellingen zijn pertinent, correct en vinden steun in het administratief dossier en worden, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Ten eerste zijn uw verklaringen over uw persoonlijke problemen met de Taliban niet geloofwaardig.

Er konden immers verschillende manifeste tegenstrijdigheden en inconsistenties worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS (I, II).

In uw verklaringen bij de DVZ beweerde u dat uw eigen problemen ongeveer een maand voor vertrek begonnen. U werd een maand voor uw vertrek gevangengenomen door de Taliban, waarna u ongeveer 5 à 6 dagen werd vastgehouden. U zei dat een vechtpartij met kinderen van de Taliban de reden voor dit probleem was geweest (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat uw problemen, de vechtpartij met de kinderen van de Taliban en uw arrestatie, ongeveer ‘5 à 6 dagen voor uw vertrek’ plaatsvonden, waarna u ongeveer 12 dagen werd vastgehouden door de Taliban (CGVS II, p.20-21). Uw verklaringen bleken dus niet enkel tegenstrijdig over wanneer uw problemen precies waren begonnen, maar ook over de duur van uw detentie. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de Taliban u verschillende keren had meegenomen naar de gevangenis. U verklaarde dat dit zelfs 30 à 40 keer zou zijn gebeurd. Vervolgens weet u uw eerstgenoemde verklaring mogelijks aan een misverstand (CGVS II, p.22). Deze uitleg is echter niet afdoende.

Uw verklaringen bij de DVZ kunnen bezwaarlijk aan een misverstand of foute vertaling van de tolk worden toegeschreven, gezien de schriftelijke weerslag hiervan in de CGVS vragenlijst niet voor interpretatie vatbaar is. Er staat immers expliciet vermeld dat uw problemen enerzijds ongeveer een maand voor vertrek begonnen en dat u ongeveer 5 à 6 dagen werd gevangengenomen door de Taliban. Het is niet aannemelijk dat de tolk dit zo zou vertalen of de ambtenaar bij DVZ dit zo zou noteren indien u dit niet zou hebben gezegd (CGVS vragenlijst, nr.3.5). Daarenboven werden uw verklaringen na afloop van het interview voorgelezen en verklaarde u zich hiermee akkoord.

In uw verklaringen bij het CGVS beweerde u bovendien dat u verschillende keren werd vastgehouden door de Taliban terwijl u bij de DVZ slechts van één opsluiting spreekt (CGVS II, p.21; CGVS vragenlijst, nr.3.5). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het gehoor bij de DVZ slechts van korte duur was wegens tijdsgebrek (CGVS II, p.22). Deze verklaring biedt geen verschuiving voor genoemde inconsistentie. Indien u werkelijk verschillende keren werd vastgehouden door de Taliban, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hiervan melding zou hebben gemaakt tijdens het invullen van de CGVS vragenlijst bij de DVZ.

Over de dood van commandant F. lid van de Afghaanse lokale politie, vermeldde u helemaal niets bij de DVZ, hoewel dit incident volgens uw verklaringen bij het CGVS eigenlijk de concrete aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan betekende. Tijdens uw beide gehoren bij het CGVS verklaarde u bovendien dat commandant F. de neef van uw vader was. Na diens overlijden op 20/05/1393 (11/08/2014) verliet u uw geboortedorp (CGVS I, p.26; CGVS II, p.20). Hiermee geconfronteerd verschool u zich opnieuw achter het feit dat u bij de DVZ onvoldoende tijd werd geboden hier iets over te vermelden (CGVS II, p.22). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien deze gebeurtenis effectief de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land zou zijn geweest, u dit spontaan zou hebben aangegeven op het moment waarop u werd gevraagd toelichting te geven over de redenen van uw asielaanvraag, quod non in casu. Deze vaststelling raakt aan de kern van uw asielrelaas, gezien het gaat om een cruciaal element van uw geschetst probleem. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat u niets vermeldde over het overlijden van de neef van uw vader bij de DVZ.

Bovendien is gebleken dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verschillende manifeste inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS. Wat betreft de periode in de aanloop naar de dood van uw broer S., verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat u samen met S. was opgepakt – een arrestatie door de Taliban waarover uw merkwaardig genoeg helemaal niet had gesproken bij de DVZ. U zou dan ook 3 à 4 dagen zijn gevangen genomen door de Taliban (CGVS I, p.23). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u opeens dat u dezelfde dag nog werd vrijgelaten dichtbij de moskee van Sinzei (CGVS II, p.8). Geconfronteerd met bovengenoemde inconsistentie verklaarde u dat ze u verschillende keren hadden opgepakt en dat het misschien om een andere keer kon gaan. De Taliban zouden u die dag hebben vrijgelaten gezien u gewond was (CGVS II, p.23). Echter gezien u tijdens dat incident samen met uw broer was en gezien dit incident ook de aanleiding vormde van de moord op uw broer, is het niet aannemelijk dat u zich vergist en opeens niet meer weet of het nu om dat incident of om een andere keer gaat.

Verder bleken uw verklaringen over de problemen van uw vader tegenstrijdig met een document dat u zelf voorlegde. U verklaarde echter dat uw vader reeds gestorven was in 2014, toen hij werd neergeschoten door de Taliban op weg naar het districtscentrum (CGVS I, p.7; CGVS II, p.3). Uit de aanbevelingsbrief ten behoeve van uw broer G., geschreven door J.N., een Amerikaans medisch adviseur bij de speciale eenheden van het Afghaanse leger, ter ondersteuning van een mogelijke toekomstige visumaanvraag van uw broer voor de VSA als lid van een Afghaanse speciale eenheid die met de Amerikanen heeft samengewerkt (gedateerd op 11/07/2015), blijkt echter dat uw vader nog zou leven. In deze brief wordt enkel gewag gemaakt van de dood van één broer van G.. Wat betreft de vader van G., uw eigen vader dus, wordt enkel vermeld dat de ouders van G. 'constant belaagd worden door de Taliban' om de verblijfplaats van G. te weten te komen. Er wordt helemaal géén melding gemaakt van het feit dat uw vader een jaar voor het opstellen van deze brief zou zijn gedood door de Taliban. Toen u om verduidelijking werd gevraagd, gezien de discrepantie tussen uw verklaringen en de inhoud van deze brief die na het overlijden van uw vader ten behoeve van uw broer werd opgesteld door een Amerikaanse militair, beweerde u het volgende: 'Ja, misschien heeft mijn broer de uitleg tegen de Amerikanen anders verteld om de procedure sneller te laten verlopen. Anders dan het effectief is gebeurd.' (CGVS II, p.22). Deze verklaring houdt geen steek. Indien uw vader effectief om het leven zou zijn gekomen bij een aanslag van de Taliban, zou dit net een versterkend element geweest zijn in de procedure met het oog op verkrijgen van een Amerikaans visum.

Er kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat uw broer de aanslag op zijn eigen vader door de Taliban, wat toch een impact heeft op de vrees die uw broer zelf zou kennen, moedwillig zou hebben verzwegen in het gesprek met de Amerikaanse militair die deze brief heeft opgesteld. Het CGVS stelt vast dat bovengenoemde inconsistentie de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, in het bijzonder de beweerde moord op uw vader, verder ondergraaft."

De Raad merkt bovendien op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn recent verblijf in zijn regio van herkomst. Van verzoeker mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de instanties zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vervolgingsfeiten. De instantie mag van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de datum van zijn vertrek naar België, de duur van zijn vlucht en zijn reisroute.

Verzoeker kan de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de duur van zijn vlucht niet weerleggen door louter aan te voeren dat hij dit niet kan inschatten omdat hij moeite heeft met datums en chronologie. Dit betreft vooreerst een louter blote bewering, die bovendien wordt ondergraven door het feit dat verzoeker spontaan data kon opnoemen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 4, 5, 7, 19). Van verzoeker kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorheen de procedure coherente en consistente verklaringen kan afleggen over de duur van zijn reisweg, *quod non*. Dit geldt temeer nu blijkt dat verzoeker bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij 1,5 à 2 maanden voor zijn aankomst in België Afghanistan verliet (DVZ-verklaring, stuk 22, p. 10), terwijl uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat hij meer dan één jaar voor zijn aankomst in België op 10 november 2015 uit Afghanistan vertrok, zijnde op 11 augustus 2014 (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 26; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 20). Dit betreft een dermate significante discrepantie die niet louter kan worden verklaard noch verschoond door de blote bewering dat verzoeker moeite heeft met datums en de duur van zijn reis niet kan inschatten. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"Zo legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek uit uw regio van herkomst en de duur van uw reis van Afghanistan naar Europa. Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde u dat u na de dood van commandant F. op 20/05/1393 (11 augustus 2014) bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS I, p.26). U zou nog dezelfde dag zijn vertrokken uit uw regio van herkomst, waarna u meteen via Kabul, Kandahar en Helmand zijn doorgereisd naar de provincie Nimroz. Via Iran en Turkije zou u vervolgens naar Europa zijn gereisd, waar u op 10 november 2015 zou zijn aangekomen. Dit betekent dat u langer dan een jaar onderweg zou zijn geweest van Afghanistan naar België. Echter, in uw initiële verklaringen bij de DVZ beweerde u pas 1,5 à 2 maanden voor aankomst in België uit Afghanistan te zijn vertrokken (DVZ verklaring, nr.37). Hiermee geconfronteerd, ontkende u formeel dergelijke verklaringen te hebben afgelegd bij de DVZ en weet u dit aan een misverstand. U verklaarde dat het alleen al 1,5 à 2 maanden duurde om van Afghanistan naar Iran te reizen (CGVS I, p.27) en dat uw reis van Afghanistan van Europa dus veel langer zou hebben geduurd. Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS bleef u volhouden dat u in de 5e of 6e maand van 1393 uit Afghanistan was vertrokken en dat u dus meer dan een jaar onderweg was vanaf het moment dat u uit uw regio van herkomst vertrok tot in België (CGVS II, p. 23). De uitleg dat de tegenstrijdigheid op een misverstand zou berusten, is niet afdoende, gezien uit de ingevulde vragenlijst van DVZ duidelijk blijkt dat er werd gevraagd naar het moment van vertrek uit Afghanistan. Ook uw reisweg vanuit uw regio van herkomst tot op het moment van aankomst in België werd bij de DVZ samen met u gedetailleerd overlopen en op het verslag van het gesprek genoteerd door de bevoegde ambtenaar (DVZ verklaring, nr.37). Uw verklaring dat deze tegenstrijdigheid te wijten zou kunnen zijn aan een louter misverstand, kan dus bezwaarlijk worden aanvaard. De vaststelling dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van uw vertrek uit uw regio van herkomst en de duur van uw reis van Afghanistan naar Europa doet vermoeden dat u doelbewust informatie over het moment van uw vertrek uit uw regio van herkomst en eventuele verblijfplaatsen in of buiten Afghanistan nadien verborgen probeert te houden voor de Belgische asielinstanties."

Verzoeker volhardt verder in zijn verklaring dat hij weinig informatie heeft over zijn reisroute in Afghanistan en voert aan dat hij grote steden op de route, zoals Helmand en Kandahar wel kon geven. Hij gaat hiermee echter voorbij aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, dat:

“Aansluitend kan worden opgemerkt dat u eveneens ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de door u gevolgde reisroute. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS geeft u enkel aan dat u via Tamir naar Kabul hebt gereisd en Afghanistan heeft verlaten via Nimroz (CGVS I, p. 26-27). Wanneer u gevraagd werd naar welke steden/provincies u passeerde tussen Kabul en het verlaten van Afghanistan, reageerde u dat u onderweg voorbijkwam langs woestijn en huizen maar dat u de plekken niet kende. Toen u dezelfde vraag nogmaals werd gesteld, verklaarde u dat u niet meer wist langs welke steden u had gereisd (CGVS I, p.26-27). Indien u reist met de bus en onderweg meerdere tussenstops maakt, kan enigszins verwacht worden dat u enkele plaatsnamen kan opnoemen. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd u opnieuw gevraagd naar uw reisweg van Afghanistan naar België. Opeens verklaarde u te zijn gereisd vanuit Kabul langs Helmand en Kandahar om Afghanistan vervolgens te verlaten via Nimroz (CGVS II, p.4). Het feit dat u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS opeens enkele Afgaanse provincies kan benoemen, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over afgelegde reisweg. Dit gegeven is een bijkomende bevestiging dat uw verklaringen over de manier waarop u Afghanistan verlaten heeft, niet geloofwaardig zijn. Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat u geen zicht geeft op uw verblijfplaats voor uw beweerde vertrek, de gebruikte reisroute en bijgevolg ook over de benodigde financiële middelen om de reis vanuit uw vertrekplaats naar België te bekostigen.”

Waar verzoeker nog kan worden bijgetreden dat twijfels over verzoekers reisroute niet doorslaggevend zijn voor de beoordeling van zijn algemene geloofwaardigheid, merkt de Raad echter andermaal op dat de samenwerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over zijn reisroute. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg, samen met de andere vaststellingen in de bestreden beslissing, wel degelijk afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn recent verblijf in zijn regio van herkomst.

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing dat uit de door hem neergelegde aanbevelingsbrief in het kader van de visumaanvraag van zijn broer G. kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn broer A. voor zijn vertrek naar België in Kabul verbleven, omdat de brief vermeldt dat twee broers bij zijn broer G. in Kabul zijn gaan wonen, terwijl verzoeker verklaarde vier nog levende broers te hebben. De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, toen hij geconfronteerd werd met de inhoud van de brief, geen melding maakte dat er andere broers in Kabul zouden verblijven en voordien reeds had vermeld dat zijn jongere broers bij hem in Tatarkhel verbleven (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 14; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 22). Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoeker geen inzicht wil bieden op de verblijfsomstandigheden van zichzelf en zijn familieleden. De Raad is aldus van mening dat het bovenstaande verweer van verzoeker een *post-factum* verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissing en die derhalve niet wordt aangenomen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat *“Het CGVS meent dat de inhoud van deze brief, waaruit blijkt dat uw broer verklaard heeft tegen een Amerikaanse militair dat hij zijn familie naar Kabul liet overkomen, gekoppeld aan uw eigen ongeloofwaardige verklaringen betreffende het moment van vertrek uit uw regio, een bijkomende aanwijzing is dat u elders in het land, mogelijk in Kabul, hebt verbleven voor uw vertrek uit Afghanistan en uw komst naar België. In dit verband kan wel nog worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u een zus heeft die in Kabul woont samen met haar echtgenoot (CGVS I, p. 18), wat het vermoeden van bestaan van een netwerk én een mogelijk verblijf in Kabul nog versterkt.”*

Verzoeker volhardt verder in zijn verklaringen dat hij zich nog in de regio bevond in december 2014 en januari 2015 toen de talibancommandanten Abdul Aziz en Shafiq gedood werden. Hij gaat er echter aan voorbij dat dit tegenstrijdig is met zijn verklaringen dat hij uit Afghanistan vertrok op de dag dat commandant F. vermoord werd, namelijk op 11 augustus 2014 (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 26; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 20). Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn bewering dat het loutere feit dat hij op de hoogte is van incidenten na zijn beweerde vertrek van herkomst, een indicatie vormt dat hij later uit zijn regio vertrok en nooit in Kabul heeft verbleven. De Raad merkt immers op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij consistente en coherente verklaringen kan afleggen over de datum waarop hij zijn vermeende regio van herkomst verliet, *quod non*.

Dat verzoeker hier niet in slaagt, wijst er enkel op dat verzoeker geen zicht wil bieden op de werkelijke datum waarop hij zijn regio van herkomst verliet en zijn recente verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Afghanistan.

De Raad stelt bovendien vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt door te wijzen op het advies van de Nationale Raad van de Orde der Artsen, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar was met een standaarddeviatie van 1,6 jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Waar verzoeker aanvoert hij zijn geboortedatum niet kent omdat er aan geboortedatums en leeftijden minder belang wordt gehecht dan in de Westerse cultuur, is de Raad van oordeel dat dit verweer niet dienstig kan worden aanvaard. Verzoeker verklaarde immers dat hij vijftien jaar oud was, terwijl uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat, zoals verzoeker zelf terecht opmerkte, hij drie tot zeven jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde, hetgeen een dermate significante discrepantie betreft die niet louter kan worden verklaard noch verschoond door het feit dat geboortedatums en leeftijden in Afghanistan een minder belangrijke rol spelen. Het feit dat verzoeker bovendien na confrontatie met het leeftijdsonderzoek tijdens het persoonlijk onderhoud en thans in zijn verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 10), toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat:

“Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u manifest ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd. Bij aankomst in België verklaarde aan DVZ de leeftijd van 15 jaar te hebben. Echter na leeftijdsonderzoek is gebleken dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden gesteld dat u 20 jaar was op moment van binnenkomst in België (met een standaardafwijking van 1,60 jaar). Hoewel het aannemelijk kan zijn dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun precieze geboortedatum, is het gezien het grote verschil tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd (5 jaar!) niet aannemelijk te noemen dat u zich dermate zou vergissen. Daaruit kan geconcludeerd worden dat u de Belgische asielinstanties intentioneel hebt proberen misleiden over uw leeftijd, wat de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aantast. Verder beweerde u in uw verklaringen bij DVZ (verklaring DVZ nr.11) alsook uw gehoor bij het CGVS (CGVS I, p.28) gedwongen te zijn gestopt met lager onderwijs in de 6e graad van het lager onderwijs wegens uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u gelogen heeft over uw leeftijd bij aankomst in België, wekt het vermoeden dat u op het moment van uw vertrek uit Afghanistan dus langer school hebt gelopen dan de 6e graad. Hieruit kan dus geconcludeerd worden dat u geen zicht geeft op belangrijke elementen van uw profiel, zijnde uw leeftijd en uw scholingsgraad.” Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

De Raad merkt op dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn recent verblijf in zijn regio van herkomst verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen met de taliban, gezien deze plaatsvonden in zijn regio van herkomst. Op grond van bovenstaande pertinente en correcte vaststellingen besluit de Raad dan ook dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker kan gevolgd worden dat de werkzaamheden van zijn vader en broers voor de Afghaanse autoriteiten en de moord op zijn broers *in se* niet worden betwist, maar de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat louter verzoekers profiel als familielid van personen werkzaam bij de Afghaanse autoriteiten niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel van familielid van personen werkzaam bij de Afghaanse autoriteiten gelinkte problemen aan.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Zijn taskara en die van zijn vader en moeder kunnen enkel dienen ter staving van zijn identiteit en regio van herkomst, doch vormen geen bewijs van zijn verblijfsomstandigheden voor zijn vertrek naar België.

Betreffende de foto's van zijn familieleden en de aanbevelingsbrief en legercertificaten van zijn broer G., merkt de Raad op dat het profiel en de werkzaamheden van zijn vader, broers en neef voor de Afghaanse autoriteiten en de moord op zijn broers *in se* niet wordt betwist.

Uit deze documenten kan echter geenszins worden afgeleid dat verzoeker zelf hierdoor een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging door de taliban heeft. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bovendien dat de neergelegde aanbevelingsbrief enkel meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, gezien de brief zijn verklaringen over de moord op zijn vader ondergraaft en bovendien een indicatie vormt dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn recente verblijfplaatsen voor zijn vertrek. De enveloppe toont enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan. De neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas dan ook niet vermogen te herstellen. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde landeninformatie die betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Ook een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden ingeroepen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, stelt de Raad vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoeker zijn beweerde recent verblijf in Tatarkhel, in het district Tagab, in de provincie Kapisa in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn recente herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 2, 31; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 24). De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker opmerkt dat hij niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in Kabul beschikt, merkt de Raad op dat, gelet op het bovenstaande, *in casu* geen toepassing gemaakt wordt van een intern vestigingsalternatief in Kabul, zodat elke verwijzing in het verzoekschrift naar de toepassing hiervan en de toegevoegde landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul derhalve niet dienstig is.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP